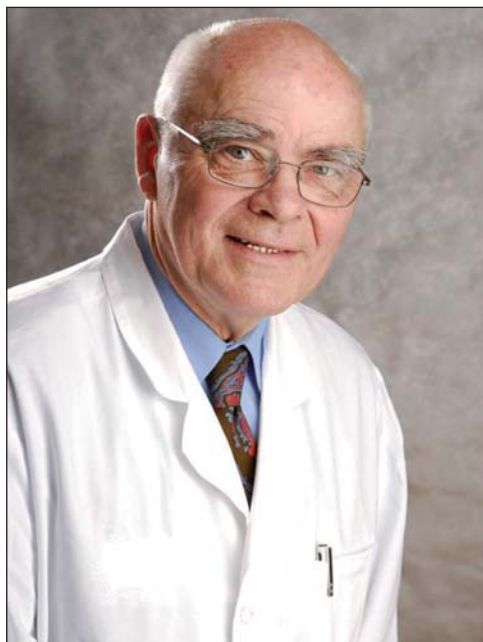

Vzpomínka na profesora MUDr. Františka Kölbela, DrSc.

Když jsme před třemi roky psali do *Cor et Vasa* laudaci ke kulatému životnímu jubileu prof. MUDr. Františka Kölbela, DrSc., netušili jsme, že za relativně krátkou dobu budeme do stejného časopisu psát smutnou vzpomínku na tohoto významného českého kardiologa. Leč stalo se to skutečností. Profesor Köbel zemřel po delší nemoci 27. března letošního roku.

Profesionální kariéra prof. Františka Kölbela byla rozdělena do dvou částí. Ta první trvala dlouhých 32 let, kdy pracoval na III. interní klinice 1. LF UK a VFN v Praze. Zde se stal zakladatelem a vedoucím silné a velmi aktivní kardiologické skupiny, z níž vzešli budoucí přednostové renomovaných kardiologických pracovišť a předsedové České kardiologické společnosti (ČKS). Ta druhá část profesionální kariéry začala v roce 1990, kdy se prof. Köbel stal na dalších deset let přednostou velké Interní kliniky 2. LF UK a FN v Motole. Na tomto pracovišti pak působil jako lektor prakticky až do svého úmrtí.

Profesor František Köbel nepochybně patřil k nejvýznamnějším českým kardiologům. Velmi aktivně se podílel na znovuosamostatnění novodobé ČKS a v letech 1991–1995 byl členem jejích dvou prvních výborů ve funkcích místopředsedy a pokladníka. Za svůj celoživotní přínos československé a české kardiologii byl po právu v roce 2014 oceněn naším nejvyšším kardiologickým vyznamenáním – zlatou medailí ČKS prof. Libenského. Vědeckovýzkumná dráha prof. Kölbela začala v polovině

šedesátých let minulého století ve výzkumné laboratoři prof. Mommaertse na Kalifornské univerzitě v Los Angeles, kde se věnoval studiu proteosyntézy v myokardu při experimentální srdeční hypertrofii a tomuto tématu zůstal věrný po celý svůj odborný život. Po návratu do Prahy vytvořil na III. interní klinice malou, ale velmi efektivně pracující skupinu výzkumníků, která kombinovala klinický a experimentální způsob práce, jehož výsledkem byl kromě mnoha jiných pozoruhodných výsledků také objev endogenního „digoxin-like faktoru“, který je součástí adaptačního mechanismu myokardu na zátěž. Postupně přidal i výzkumné zájmy o změny kardiovaskulárního systému ve stáří a vrozené srdeční vady v dospělosti. Profesor Köbel velmi jasně pochopil, jaký význam má co nejužší spolupráce mezi kliniky a teoretiky nejrůznějších oborů, které mají ke kardiologii vztah, a proto byl jedním z iniciátorů neformální aktivity, která byla nazvána Komise experimentální a klinické kardiologie. Tato komise pořádala každoroční konference, které byly svým charakterem naprosto výjimečné a velmi oblíbené nejenom pro svoji vysokou odbornou úroveň, ale také mimořádně přátelskou atmosférou. Profesor František Köbel byl také nadán nevšedními organizačními schopnostmi. Kromě jiného to demonstroval při organizaci mnohých úspěšných kongresů, například mezinárodního symposia „Adaptability of Cardiac Muscle“ v roce 1974 nebo mezinárodních konferencí „Hormones and the Heart“ v roce 1983 a „Adult Congenital Heart Disease“ v roce 1998 (všechny se konaly v Praze). Nelze také nevzpomenout, že byl hlavním organizátorem XVI. světového kongresu vnitřního lékařství (International Society of Internal Medicine, ISIM) v Praze v roce 1982. Bylo to tehdy poprvé, co se tento kongres konal ve východní Evropě, a byla to vůbec největší lékařská odborná akce, která se u nás do té doby konala. Dlužno říci, že to byla akce mimořádně úspěšná.

Profesoru Františku Köbelovi se dostalo za jeho odborné kvality a vědecké výsledky celé řady ocenění a vyznamenání. Tím posledním byla Cena za celoživotní přínos, kterou mu udělila International Academy of Cardiovascular Sciences (IACS) na své evropské konferenci v Bělehradě v říjnu 2015. Profesor Köbel sice zemřel, stopa, kterou zanechal v české kardiologii, je ale natolik výrazná, že nám nedovolí na něho zapomenout.

*Za bývalé spolupracovníky, kolegy a také jménem
České kardiologické společnosti,*

*prof. MUDr. Jaromír Hradec, CSc.,
a prof. MUDr. Michael Aschermann, DrSc.*